

Sygn. akt I CSK 292/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku H. A.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta W.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 30 stycznia 2013 r., sygn. akt V Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawczyni na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację wnioskodawczynie od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 6 sierpnia 2012 r., którym oddalony został jej wniosek o stwierdzenie nabycia własności opisanej nieruchomości przez zasiedzenie.

Wnioskodawczynie oparła skargę kasacyjną na podstawie naruszenia prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) przez błędną wykładnię art. 175 w związku z art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołała przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością wyjaśnienia zasad stosowania przepisów o przerwaniu biegu zasiedzenia i odpowiedniego stosowania przepisów o przerwaniu biegu przedawnienia roszczeń, a w ramach tego, która z tych instytucji ma pierwszeństwo, z uwagi na cel, któremu służą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Powołanie podstawy objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga przedstawienia zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest istotne i nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw. Przyjmowane jest jednolicie w orzecznictwie, że w odrębnym od uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej uzasadnieniu wniosku skarżący powinien przedstawić argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen, wyjaśnić dlaczego zagadnienie jest istotne albo określić przepisy, które wymagają wykładni Sądu Najwyższego z przedstawieniem rozbieżności występujących

w orzecznictwie sądów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Zagadnienie wskazane przez wnioskodawczynię nie spełnia wymagań przewidzianych dla tej przesłanki, brak w nim zarówno cech istotności, jak i nowości, a ponadto zmierza do uzyskania odpowiedzi w okolicznościach tej sprawy. Problematyka odpowiedniego stosowania art. 123 § 1 pkt 1 k.c. do biegu zasiedzenia była przedmiotem licznych wypowiedzi doktryny i orzecznictwa sądowego. Przedstawione w uzasadnieniu wniosku, połączonym z uzasadnieniem podstawy skargi kasacyjnej, wywody nie zawierają argumentów przemawiających za potrzebą zmiany dotychczasowych zapatrywań, artykułują w istocie jedynie względy słusznościowe.

Nie doszło również do nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do przyjęcia na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego oparte zostało na zasadzie art. 520 § 1 w związku z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.